

3. tema – SVETI LUDVIK IN ZAKON¹

*“Bog, Francija in Margareta”
(napis, vgraviran na Ludvikovem
poročnem prstanu)*

*“Raje zapravim denar za miloščino
iz ljubezni do Boga kot pa zaradi
lahkoživosti ali modnih muh” (sveti
Ludvik svoji ženi Margareti).*

**Zgodovinsko ozadje: »ŽIVETI V
VERI ZAKONSKO ŽIVLJENJE«**

Zakrament svetega zakona si
podelita zakonca sama s svojo

privolitvijo.

V času svetega Ludvika so se moški, še posebej pa ženske, poročali precej mlajši kot se danes. Zakon je bil po navadi rezultat dogovora med družinama bodočega para.

Ludvik je bil star dvajset let, Margareta iz Provanse pa trinajst, ko sta se poročila. Pred poroko se nista srečala, vendar sta se kmalu vzljubila. Na rojstvo prvega od enajstih otrok sta čakala šest let, poznala pa sta tudi bolečino ob izgubi mnogih od njih. Ludvik je srčno ljubil svojo mater - Blanche iz Kastilje in je bil zaradi tega pogosto razpet med njo in svojo ljubeznijo do Margarete. Kljub spoštovanju do matere je na koncu izbral ženo.

Ludvik je svoje javno življenje delil z ženo. Vzel jo je s seboj, ko se je podal na prvo križarsko vojno, kar je bilo nekaj povsem novega za tisti čas. Ne da bi jo popolnoma razumela, je Margareta sprejela versko gorečnost svojega moža, ki je z leti postajala večja in zahtevnejša. Ludvik se je zavedal, da je od svoje žene veliko zahteval in se je potrudil, da je zavaroval njeno prihodnost.

Pastoralni vidik: “IZBRATI DRUG DRUGEGA, PONOVO IZBRATI DRUG DRUGEGA”

Ludvik IX. in Margareta iz Provanse nista izbrala drug drugega, vendar sta se sprejela z zaupanjem in medsebojno ljubeznijo. Odločitve je treba vedno sprejemati v ljubezni. Ker sta se Ludvik in Margareta odločila, da se bosta ljubila, sta nam lahko danes zgled. Pred nas postavljata vprašanje: »Ali vsak dan rečem »da« svoji ženi ali možu?»

V zakonu se osebi s časom tudi spreminjata, razvijata, in zakon zahteva, da sprejmeta drug drugega ne samo takšnega/o kot je bil/a, ampak tudi takšnega/o kot je postal/a. S časom zakonca spoznata, da je (mož ali žena) postal/a drugačen/na. Ker pa sta se odločila, da rasteta skupaj, to pomeni, da morata oba sprejeti določene prilagoditve, kompromise.

¹ Source : <http://www.catholique78.fr/8-themes-approfondir-0010200>. Tema je povzeta s prijaznim privoljenjem škofije Versailles.

Sveti Ludvik je bil zelo pobožen človek. Molitev je bistveni element v življenju krščanskih parov, ker postavijo Boga v središče/srce svoje ljubezni in zakonskega življenja. Osebna molitev in molitev v paru dopolnjujeta druga drugo, prva vzdržuje drugo.

Ludvik je predlagal Margareti, da začneta svoje zakonsko življenje s tremi dnevi zdržnosti. Tudi nam je lahko na določeni točki dobrodošlo, da se malo odmaknemo od spolnega življenja in s tem preprečimo, da bi drugega doživljali kot predmet, ampak ga sprejeli kot osebo. Enako pomembno je, da se zakonca med seboj redno pogovarjata, kot sta to počela Ludvik in Margareta. Znati se pogovarjati med seboj, znati si medsebojno odpustiti, je temelj za družino in raste z vsakodnevno vajo dialoga.

Sedaj pa preberite Vodilo člena 17 in 19 in Generalne konstitucije člen 24.

OD SVETEGA LUDVIKA DO DANES

Medsebojna podelitev misli – tukaj je nekaj vprašanj, ki omogočajo, da si izmenjamo odgovore.

Življenje v odnosu

Kaj ohranja ljubezen v krščanskem zakonu? Kaj omogoča ljubezni, da ostaja preko let in se vedno znova obnavlja? Kaj zakonca omogoča, da sprejemata drug drugega taka, kot sta postala, brez da bi se taka izbrala?

Duhovno življenje

Kje najdemo prostor za obogatitev zakonskega življenja pred Bogom? Kako se lahko vrnemo k viru zakramenta svetega zakona?

Kakšen prostor ima molitev v zakonskem življenju? Vama je lahko moliti skupaj? Sta vedno *na isti duhovni »valovni dolžini«*?

Če lahko, si v naslednjih dneh vzemite čas, da preberete zaobljubo in zapisane namene, ki ste jih naredili v pripravi na poroko, kako bi jih lahko danes obnovili?

Dobrodošli

Vsi vemo, da gredo zakonci tudi skozi preizkušnje. Kakšen prostor v našem bratstvu, družini imamo pripravljen za tiste, ki gredo skozi zakonske težave ali so ločeni? Kako pomoč jim nudimo?

Prenos

Odločitev za krščansko poroko je danes daleč od tega, da bi bila samoumevna. Obljuba zvestobe za vse življenje lahko povzroči strah. Vendar je lahko kljub vsem zahtevam tudi priča lepote v zakramentu svetega zakona. Če bi moral spregovoriti zaročencem o zakonu, katere besede bi uporabil?

Življenje v skladu z drugim vatikanskim cerkvenim zborom

Svetost zakona in družine

Kristus Gospod je obilno blagoslovil to iz mnogoterih vidikov obstoječo ljubezen, ki izhaja iz božjega studenca ljubezni in je oblikovana po podobi Kristusovega zedinjenja s Cerkvijo. Kakor je namreč nekoč Bog z zavezo ljubezni in zvestobe prišel svojemu ljudstvu naproti, tako sedaj Odrešenik ljudi in Ženin Cerkve pride krščanskim zakoncem naproti z zakramentom zakona. Ostane pa tudi še naprej z njima, da bi tako, kakor je on ljubil Cerkev in dal sam sebe zanjo, tudi zakonca v medsebojnem dajanju z neminljivo zvestobo ljubila drug drugega. Prava zakonska ljubezen je povzeta v božjo ljubezen, usmerjata ter bogatita pa jo Kristusova odrešeniška moč ter zveličavno delovanje Cerkve; to dvoje naj bi zakonca učinkovito vodilo k Bogu in jima dajalo pomoč in oporo pri vzvišeni nalogi očeta in matere. Zato krščanska zakonca poseben zakrament okrepi in tako rekoč posveti za dolžnosti in dostojanstvo njunega stanu. Ko v moči tega zakramenta spolnujeta svojo nalogo v zakonu in družini, prežeta s Kristusovim duhom, ki z vero, upanjem in ljubeznijo prešinja vse njuno življenje, tedaj bolj in bolj dosegata svojo popolnost in medsebojno posvečenje, s tem pa tudi skupno vedno bolj prispevata k poveličevanju Boga.

(Pastoralna konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu, Gaudium et spes, člen 48,2)

Živeti evangelij (Mt 7,21.24-29)

Hiša na skali

»Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: 'Gospod, Gospod,' ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih.

24 »Zato je vsak, ki posluša te moje besede in jih uresničuje, podoben preudarnemu možu, ki je zidal svojo hišo na skalo. 25 Ulila se je ploha, pridrla je vodovje in zapihali so vetrovi ter se zagnali v to hišo, in vendar ni padla, ker je imela temelje na skali. 26 Kdor pa te moje besede posluša in jih ne uresničuje, je podoben nespametnemu možu, ki je zidal hišo na

pesku. 27 Ulila se je ploha, pridrla je vodovje in zapihali so vetrovi; zagnali so se v to hišo in padla je in njen padec je bil velik.«

28 Ko je Jezus končal te besede, so množice strmele nad njegovim naukom, 29 kajti učil jih je kakor nekdo, ki ima oblast, in ne kakor njihovi pismouki.